

Лодката исчезна въ нощниятъ мракъ и каймакамина заповѣда да завлѣкхѣтъ всичкитѣ калугери въ затвора.

— Кучета гяури! Испокоявани попове! Извикахте ни гъ полето и ни измѣнихте! Ще ви дадемъ да разберете! Чаушина отвлочва ключоветѣ, прѣтрѣсва сжиджитѣ, търси комитетскитѣ писма, а калугерското злато и сребро трупа на купчина. Тъзи комитетска плѣчка е по-добра отъ труповетѣ, по-добра даже отъ живитѣ хайдутѣ и въводи: разгрома палѣзе сполучливѣ!

Зарадвавиятъ каймакаминъ на другий день праща на валията телеграмта: „Ний изловихме всичкитѣ до единъ *комитети* калугери, а вчера въ сражението паднаха убити тридесетъ хайдутѣ. Стрината е очистена, спокойствието обезпечено.“ Той заповѣда да извържатъ калугеритѣ въ сивджирѣ, като говоряхе: нека раскъсатъ желѣзото съ злато, ако съ желѣзо не можахъ да запазятъ златото“.

Лодката се плъзга по синето море. Вътъра духа отъ югъ къмъ сѣверъ; платната сж се расперили като широки крила, наоколо тишина и гладкостъ. Всичкитѣ насѣдаха около мачтата и се разговарятъ по-между си. Момака Мария глѣда морето и мислено благодари Бога за спасението на българскитѣ въводи.

Ключювъ Стефанъ расказа какъ той се билъ записалъ въ казацитѣ, желаящъ да служи на султана — падишаха, какъ е воювалъ противъ войската на Бѣлий-Царъ, и какъ послѣ войната нему се пощяло отъ мъкотия да се посегува съ една стара баба. Бабата имала подъ подътъ законани пари, а неговий ножъ остъръ като бръсначъ. Ето и поискалъ той да погладѣ бабата съ пожа по гърлото за да види дали тя ще се уплаши. Той вече се заловилъ за работа когато влѣзалъ ненадѣйно чаушина съ желѣзната ржка и го уловелъ за шията. Той се оправдалъ че се шегува, но вироглавнийъ чаушинъ го закаралъ право при сотника Колотушка и словесно му донесълъ за всичко. Нѣма що да се прави: Колотушка взелъ книгата, перто и надраскалъ рапортъ на Миралая Киркаръ-Бей. Бей не обичалъ да се мае съ слѣдствия и прѣписки. „Ехъ, дяволскитѣ синѣ Стефанъ! Ами бабата